

Naproti tomu neshledal nss dostatečně odůvodněným, že tato nezpůsobilost st-lova je trvalá. Že tomu tak jest, bylo by možno vzhledem k tomu, že jde o požadavek znalosti jazyka, kterou si možno naučením osvojit, uznati jenom tehdy, když by bylo prokázáno, že st-l, ač mu to příslušným orgánem bylo uloženo, do přiměřené lhůty, za jakou by od něho slušným způsobem naučení se českému jazyku mohlo býti požadováno, buď pro nedostatek náležitého přičinění nebo pro neschopnost českému jazyku nenaučil se tou měrou, aby při předepsané zkoušce byl uznán způsobilým. Žal. úřad vychází z předpokladu, že st-li uloženo bylo naučiti se českému jazyku již oběžníkem vládního komisaře ze 7. ledna 1919, a to do lhůty jednoho roku, určené pro složení zkoušky jazykové, a dovozuje z okolností, že st-l od té doby, až do r. 1924, tedy za pět let, českému jazyku se nenaučil, že se mu naučiti nemohl nebo nechtěl. St-l popřel již v rekursu a i nyní popírá, že by byl cit. oběžník obdržel. Skutečně není také mezi podpisy úředníků, kteří na oběžníku tom vyrozumění o jeho obsahu potvrdili, podpis st-lův, a důkaz slyšením svědků, nabídnutý ve zprávě vládního komisaře z 29. února 1924, proveden nebyl. Nehledě k tomu, obsahuje však onen oběžník jenom docela všeobecnou výzvu úřednictvu naučiti se pokud možno brzy českému jazyku, není v něm žádné zmínky o tom, že by úředníci byli povinni znalost jazyka českého prokázati zkouškou do jednoho roku. Odkud žal. úřad tento předpoklad bere, není vůbec ze spisů patrno. Za tohoto stavu nutno tedy vycházeti z toho, že st-li uložena byla povinnost naučiti se úřednímu jazyku teprve oběžníkem vládního komisaře z 21. prosince 1923. Námitka, že st-l tohoto oběžníku neznal, není ovšem důvodna, když je prokázáno, že podepsal stížnost proti němu podanou. Než podle tohoto oběžníku měl k naučení se českému jazyku toliko lhůtu do 1. dubna 1924, tedy lhůtu něco přes 3 měsíce. Že by tu to lhůtu považoval za dosti dlouhou, aby z bezvýsledného uplynutí jejího mohlo býti dovozováno, že st-l česk. jazyku se naučiti nemohl nebo nechtěl, žal. úřad netvrdí. Nemá tedy závěr žal. úřadu, že st-l je trvale nezpůsobilý řádně své místo zastávat, poněvadž se českému jazyku naučiti nemohl resp. nechtěl, dostatečného podkladu ve spisech. — — —

Č. 5990.

Vojenské věci: Kdy má býv. gážista rak.-uh. armády, převzatý v čsl. republice do výslužby, nárok na zvýšení zaopatřovacích požitků podle zák. č. 288/24?

(Nález ze dne 23. října 1926 č. 20.233.)

V ě c: Viktor T. v S. proti ministerstvu národní obrany stran úpravy výslužného dle zákona 288/24.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á j a k o b e z d ů v o d n á.

D ů v o d y: — — — —

Podle §§ 97, 98 a 100 zák. ze 17. února 1922 č. 76 Sb. mají gážisté z povolání býv. armády rak.-uh., kteří byli do čsl. armády převzati jako gážisté ve výslužbě, ale v ní služby v § 100 odst. 1 blíže

kvalifikované nekonali, nárok na zaopatř. požitky jen v mezích ustanovení § 2 nebo 5 zák. z 19. března 1920 č. 194 Sb. Podle § 2 posléz cit. zákona přísluší nárok na zaopatř. požitky řečeným gážistům, jestliže nebyli do čsl. činné služby vojenské převzati (za dalších tam též uvedených podmínek), aniž je třeba, aby prokázali nezpůsobilost k dalšímu vykonávání činné služby. Podle § 5 poskytne čsl. republika zaopatř. požitky osobám, kterým byly požitky ty přiznány již státem b ý v a l ý m.

St-li byly zaopatř. požitky přiznány výnosem z 29. července 1922 bez označení zákonného místa, na jehož podkladě se tak stalo. Avšak nemohlo se tak státi podle § 5 zákona č. 194/1920, neboť st-l konal až do zániku býv. armády službu činnou, aniž byl státem bývalým do výslužby přeložen, nýbrž jedine podle § 2, poněvadž st-l nebyl převzat do čsl. činné služby vojenské, nýbrž do výslužby.

Nař. rozhodnutím byla st-li, jak řečeno, odepřena úprava zaopatř. požitků dle zák. z 22. prosince 1924 č. 288 Sb. z důvodu, že nevyhovuje podmínkám § 10, aniž bylo blíže uvedeno, kterým z podmínek těch st-l nevyhovuje.

§ 10 cit. zákona stanovil, že na zaopatř. požitky upravené tímto zákonem nemají nároku jednak vojenští gážisté z povolání býv. rak.-uh. armády, kteří byli převzati podle ustanovení § 2 zák. č. 194/1920 ve své hodnosti do výslužby bez superarbitračního řízení a v den tohoto převzetí se nedožili 60. roku věku nebo neměli 40 služ. let započítatelných (odst. 1), jednak býv. vojenští gážisté rak.-uh. armády z povolání, kteří byli dne 28. října 1918 v činné službě nebo ve výslužbě a jimž byly zaopatř. požitky přiznány podle § 2 a 5 zák. č. 194/1920, avšak bez ponechání jejich býv. voj. hodnosti, resp. kteří byli po svém převzetí do výslužby této hodnosti dodatečně zbaveni (odst. 2).

St-l byl, jak shora uvedeno, v býv. armádě vojenským gážistou z povolání, byl ve své hodnosti setníka (kapitána) do čsl. armády převzat do výslužby a nebyl této hodnosti dodatečně zbaven, vztahuje se tedy na něho odst. 1. a nikoli odst. 2 § 10 a, poněvadž se narodil r. 1885 a odveden byl teprve roku 1901, může býti důvodem nař. rozhodnutí jen okolnost, že byl převzat do výslužby bez superarbitračního řízení.

St-l namítá, že byl do výslužby převzat na základě superarbitračního řízení, poněvadž se v květnu 1919 hlásil u superarbitrační komise v Linci k superarbitraci a byl touto komisí prohlášen za invalidu a ještě v květnu 1919 přeložen do výslužby. Tato námitka není důvodná.

St-l byl do výslužby převzat, jak řečeno dle § 2 zák. č. 194/1920, jenž připouští toto převzetí a přiznání zaopatř. požitků bez průkazu služební nezpůsobilosti, a byl takto převzat bez odvolání se na jeho nezpůsobilost k dalšímu konání činné služby vojenské, zjištěnou superarbitračním řízením v republice rak., kteréž řízení jako vůbec veškerá superarbitrační řízení a přeložení do výslužby, provedená po 28. říjnu 1918 orgánem jakýmkoliv mimo příslušné čsl. orgány, nejsou pro čsl. vojenskou správu závazná a jsou pro posouzení sporného nároku proti čsl. státu irelevantní.

Č. 5991.

Státní zaměstnanci: * Byl-li kancelářský úředník min. veř. prací skupiny E na základě nař. z 22. prosince 1920 č. 662 Sb. za-